

GS 616

En

Försigtig Friare

Eller

Hvad man vid et wälbetänkt

Frieri måst anse skal,

Uti en

Sisa

Öfhligen författad

af

Promothens.

Sjungen: under sin egen wädra melodie.

Tryckt i Gamlun 1801.

Många de som fria söka,
Efter silfver guld och gods;
Äro ofta så til modss,
At de mer sin längtan öka,
Til at fylla pungen sin,
än at älska ärbart sinn.

Många låta sig bedraga,
At de älska fram för alt,
Skönhets och en skön gestalt,
Andra åter högst behaga,
Godt förstånd och sirligt tal,
Så har hwar sit eget wal.

Allmänt det och practiceras,
Fria i de högas släkt,
At man må för des respect,
Oförskylt recommenderas,
Til det rum han ej är wärd,
Det är ock bedräglig slärd.

Fria huru högt de willa,
Efter skönhet efter gull,
Silf' och pen'gar kistor full,
Något måst dock endtlig fela,
En der guld och skönhet bor,
Sällan alla dygder gror.

En

En gör hustrun mannen riker,
Måste han fast han ej wil,
Ofta lida tiga still,
Delligheten mången swiker,
En hon gör en ofta får,
At det som ens annars är.

Jag är med en ringa flicka,
Ofwermåttan wäl förnögd,
Om hon är til dygden bögd,
Och sig höflig wet at sticka,
Fast hon måttlig wacker är,
Är hon mig dock lika får.

Fara de och mycket willa,
Som ej wassa mer uppå,
När de funna pen'gar få,
Ja de ofta sig inbilla,
Dygd och snällhet finnes snart,
Men jag fruktar mycket rart.

Jag är nögder med de gåfwor,
Som Gud tackes gifwa mig,
Tackar honom gladelig,
Får ja ej så stora häfwor,
Får Gud dock in til min döb,
Gifwa mig mitt daglig bröd.

Gud

Gud har fattig unga gista,
Ofta gifwit mycket godt,
At de sen til många mått,
Hafwa kunnat androm skifta,
Mcket godt och mer hast qwart
An den riker gifter wardt.

Til en snäll och dygdig docka,
Wil jag ställa mitt behag,
Har hon intet mer än jag,
Må hon icke eller pocka,
At jag dristigt säga kan,
Hon är Hustru, jag är Man.

Men hon skal och låta spörja,
At hon håller mig för klar,
Fast hon någon medel har,
Henne skal jag dock försörja,
Något hafwer jag och lärdt,
Det är och penningar wärdt.

Hon skal sig och låta nöja,
Med hwad godt som Gud oss ger
Stundom mindre stundom mer,
Fast det något synes dröja,
Skal hon med tacksägelse,
Wanta Guds wälsignelse.

Och

Och för al ting skal hon dyrka,
Lofwa prisa Herren Gud,
Gerna lefwa i hans bud,
Alltid gerna gå i Kyrka
Til at höra Guds ords röst,
Hämta deraf lust och tröst.

Och der Gud oss barn förlånar,
Hwar om man ju gör sig hopp,
Skal hon dem så fostra op,
Som en dygdig Moder tjänar,
Uti dygd och HERRans frukt,
Lärdom, seder, ära, tuft.

Hon skal älska mig allena,
Och mig gifwa hjertat sitt,
Som jag gifwer henne mitt,
Hon skal mig och ej förmäna,
När mit sinne faller til,
At jag lustig wara wil.

Sedan skal hon och så weta,
Tala uti rättan tid,
Tiga när det tarfmes wid,
Aldrig mig med flit förtreta,
Gifwa mig tu ord för et,
Det är mig af hjertat ledt.

Hon

Hon skal alltid gläder wara,
Fast os något går emot,
Sörja är dock ingen bot,
Alltid vänlig tala swara,
Då kan man bäst undergå,
Hwad Gud lägger os uppå,

Hon skal fågna goda männer,
Utan snårkan utan prut,
Ei se surt och illa ut,
Såsom mången toka ränner,
Puttrar, knorrar, swär i vrå,
När som mannen gäst kan få.

Hon skal också wara sparsam,
Och alting handtera rätt,
Mycket kan förlösas lätt,
Hon skal och försiktig, warsam,
Wara uti hwad hon gör,
Som en arbets hustru bör.

Uf det goda Gud os gifwer,
Delar hon den törstig år,
Ej mot någon fattig twär,
Hon skal och med flit med iswer,
Alltid ställa i godt lag,
Nig til nöje och behag.

Hon

Hon skal kunna brugga, baka,
Och wäl koka en rätt mat,
Intet bör hon wara lat,
Fast hon stundom sjelf skull waka
Och ei alltid lita på,
Pigan kan det wäl förstå.

Hon skal intet sawaller drifwa,
Aldrig öka til förtal,
Ei sin tunga hålla fahl,
Alltid gerna hemma blifwa,
Låsa, slunga, Spinna, sy,
Och ei ofta gå i by.

Hon skal aldrig låta illa,
Aldrig nänsin pruta på,
Hwad för kläder andra få,
Wara nögd och tiga stilla,
Fast jag wille hon skull gå,
Uti fris och walmar grå.

Men jag hoppas dock så laga,
Hon skal kunna utan skam
Gå som fler i sällskap fram;
Och ei hafwa orsak klaga,
Alt jag wil i sådant fall
Min den sämsta wara skal.

Om

Om nu någon Glicka finnes,
Som behagar undergå
Deße wilkor som här stå
Och som är så from til sinnes,
Hafwer lust at ställa sig,
At hon må behaga mig.

Den wil jag af hjertat dra,
Hälska som en ärlig man
Och det bästa som jag kan,
Henne klåda, tjena nära,
Och med henne lefwa väl
Som et hjerta och en själ.

Mången är en så stor tofer,
At han tar et sådant as,
Som wet hwarcken hut ell' kas,
Sedan lär han blifwa flofer,
När som gullet är sin kos,
Trollet mast' han dock bli hos.

Et jag bligges här påminna,
Som all karlek slår omkull,
När sig Hustrun dricker full,
Då kan hon sig ej besinna,
Aldrig wänder hon igen,
Gud beware mig från dem!
